

forholdt sig saaledes som i den legemlige, at man stedse søgte, hvad man trængte til, og derfor ogsaa søgte Lægemedlet derfor, saa vilde jeg give de Herrer Ret, som holde paa denne Lov, men det forholder sig ganske anderledes. Det er jo netop Tilfældet i den aandelige Verden, at jo mere man trænger til Noget, desto mindre føler man Trang dertil. De, der ingen Tro have, føle allerminst Trang dertil, og have som Følge deraf allerminst Villie til at søge, allerminst Evne til at finde den Præst, til hvem de meest trænge. Præsten har i Virkeligheden en Missionsopgave, han skal søge at vække de Døde og kalde dem til Kirken, og der forekommer mig at ligge en Modsigelse i at overlade til dem, der skulle søges, selv at finde den, der skal søge dem. En saadan Lov er en Lov for de Stærke og ikke for de Svage, det er en Lov, der passer i en Frimenighed, hvor Medlemmerne vælge hverandre, hvor de ere nogle forbundne ved samme religiøse Opfattelse og ere stærkt bevægede deraf, men ingenlunde i Folkekirkens Menigheder, saaledes som de ere og vel altid vilde være; thi man bliver vel Medlem af Folkekirken ved at blive døbt og blive confirmeret, men man bliver først virkelig en Christen ved den levende Tro paa Christus. Den Anskuelse, at Valget vil blive daarligt, naar man gaaer Lovforslagets Bei, er udtalt klart og bestemt af Folk, der forøvrigt ere varme Talsmænd af denne Sag. Jeg skal henvise til nogle Uttrinjer, der ere faldne paa et Møde, der fornylig er blevet afholdt i Rønne, hvor netop flere af denne Sags varme Talsmænd optraadte. Et geistligt Medlem begyndte saaledes med at nævde den naturlige Ret for Menigheden til at vælge sin Præst, men han indrømmede, at paa Grund af den almindelige store Uvidenhed vilde disse Valg blive flette. Et andet geistligt Medlem erklærede ligeledes, at det vilde komme til stærke Brydninger, og at de Troende altid vilde blive i Minoritet, men saa vilde dog de Andre faae den Mand, der passede for dem, og saa vilde den menne-

skellige Sandhed komme frem. Her er altsaa fuldstændigt indrømmet, at ved Valget af Præsten vil den ligegyldige Deel af Menigheden i Virkeligheden vælge efter sit Hjerte, imedens den egentlig troende Deel vil komme i Minoriteten. Hvad Middel høves nu derimod? Jo, svares der, Frimenighedsloven. Der henvises til, at saa kunne de Troende træde ud og vælge En efter deres Hjerte. Men seer man da ikke, at man ved at gaae denne Bei fuldstændigt opløser Folkekirken, at det vil føre til, at der vil danne sig en Mængde smaa troende Samsund, der have sondret sig fra det større Samsund af mindre Troende, en mindre Deel, som træder ud af Menigheden, og en større Deel, som ved Valget af Præsten har nødt de Andre til at sondre sig fra denne? Og er man saa ikke ad denne Bei kommen til det Standpunkt, som blev angivet af det ærede Medlem for Aalborg Amts 1ste Valgkreds (Zahle), nemlig at man skifter det egentlige religiøse Samsund fra det større mere verdslige Samsund, for hvilket et andet Navn vilde være mere passende end Folkekirk, og hvis Præster efterhaanden vilde gaae over til at blive noget Andet, end deres Navn betegner? Men er en saadan Spältning her ønskelig, og skulle vi søge at fremkalde en Lov, der nødvendigviis maa fremkalde dette? Naar man gaaer ud fra, at en større Drel af Menigheden ikke er saa religiøst bevæget, at den vil vælge efter religiøse Hensyn, vil det da ikke naturligt og nødvendigt indtræde, at den vil vælge efter ganske andre, verdslige, Hensyn, efter locale Hensyn, Hensyn til Personer, og — hvad der i vor Tid vil være det Naturlige — efter politiske Hensyn. Vil det ikke være ganske naturligt, at de Mænd, der ikke bryde sig om Religion, naar de have faaet Retten til at vælge deres Præst, vilde sige: Vi vilde søge at faae en Mand, der er efter vort Hjerte i andre Henseender, en Mand, der paa forskjellig Maade kan være os til Nytte, en Mand, der stemmer med os i politisk Henseende, og vilde de saa ikke, istedetfor at